

Bugüne kadar kimseye *bol şans* dilemedim, birincisi bu bana Frenkçe *bonne chance* ‘ın garip bir tercümesi gibi geldi, ikincisi *gevşek şansın* kimseye bir faydası olacağını düşünmedim.

Bursa’da *bol etli* iskender satıyorlar, sanırım zamanın birinde fiyat rekabetinden porsiyonları kısmak gerektiğinde, normal porsiyonlara *bol* demeye karar verdiler, yoksa gelen et öyle çok da *bol* değil.

Lafı döndürüp dolaştırıyorum ama asıl konu *polyamory*, nam-ı diğer *bol aşk*. Birleşik Devletler’de yarım milyon mensubu bulunan bir nev’i mezhep.

Neymiş bu? Çok eşliliğe izin veren poligamik (*çok* kadın olduğunda *polygynous*, *çok* erkek olduğunda *polyandrous*) toplumlar var idi, bu güzel uygulamanın modern çağlara, *poligami – evlilik* formülüyle uygulanmasına *polyamory*, yani *çok aşkıllık* diyoruz.

Aslında *bol aşklı* kavramı daha uygun açıklıyor, hem çok, hem gevşek bir aşk.

Tabii erkekler gibi kadınların da *bol aşklı* olması mümkün, hepimiz eşit olduğumuza göre gayet makul ve mantıklı, Yani A kişinin beş *aşk*ı varsa, B kişisi de bunlardan biriye, B kişinin de yedi *aşk*ı olabilir, tanışların sayısı bir anda artar ve durumu graph (çizge) teorisi için gayet güzel problemler üretir, ayrıca artık yeni kavramlar, mesela *aşkımanın aşkıının aşkı* gibi kavramlar için yeni kelimeler gerekir, *bacanak* kültürünün yetersiz kalacağı bir alan.

Evet, çok hoş.

Zaten hep merak etmiştim, işin içine dini bir takım kavramlar katmadan mesela evlilik gibi, sadakat gibi, aldatmak gibi kavramları nasıl açıklayabilirsiniz? Geçiş döneminde, kavramların dinden değil toplumdan kaynaklandığını iddia edebilir, insan kendini de gayet güzel kandırabilir ancak tek eşlilik (daha doğrusu, *eşlilik*) çok da doğal bir durum değil, benim gibi *birine yeterli zaman ayıramıyorum, ikincisini neydeyim* diyen erkeklerin sayısı da, *bana tek erkek her açıdan yeter, fazlası zarar* diyen kadının da sayısı da çoğunluk olmadığına göre toplum desteği en fazla birkaç nesil sürer.

Ol sebepten, bu olanlar bana gayet tabii geliyor, insan toplumun tabularını bir bir yıkıyor, *bu kadarı da herhalde olmaz* diyenler yanılıyor, o kadarı da oluyor, daha fazlası da. İnsan Kitab-ı Mecid’in tabiriyle, *kendi hevesini tanrı haline getirdikten sonra*, toplumsal alışkanlıklar dışında onu yanlış yapmaktan koruyan bir şey kalmıyor, onların yıkılması da bir zaman meselesi, *becerebilersen her şey mübah, aldatmak mı demiştiniz, çok eski kafalısınız, biz bol aşklı ve bol sadakatliyiz*

Bir tarafım gülmek istiyor, çünkü *aşk yok, evlilik yalan* sözüyle açılan satırların alt metninde, çocuk yetiştirme *yükü* ne yok edilmiş ailenin, ne de toplumun vazifesi olacak ve *çiftliklerde insan yetiştiren* şirketlere sipariş verilecek. Bunun için yeni teknolojiye bile gerek yok, şu anki genetik bilgisi sağdan soldan sperm toplayıp, *taşıyıcı anne* istihdam etmeye izin veriyorsa, mesele sadece toplumun hazırlanması. Yoksa siz azalan nüfusların çaresi olmadığını mı sanmıştınız?

Bu arada insanlar da bol aşkılarıyla bol bol meşk edebilecek.

Gülmeyen tarafım acıyor, çünkü modern yaşamın vaatleri arasında bu yoktu, hepimiz eşit ve mutlu

bireyler olacaktık. Tek eşliliğin temel propagandası da bu eşitlik fikriydi, kadın erkekle eşit olduğuna göre nasıl olup da bir kadını üstüne kuma getirerek aşağılayabilirdik, falan filan, sonunda meselemizin çok eşlilikten çok bu sahte *eşitlik* fikri olduğunu ifşa ediyoruz, *eşit hayvan* olsak da farketmez, neticede hepimiz eşit olacağız ya, erkek ne kadar ahlaksızsa, kadın da o kadar olabilecek...

Şahsen fertlerin ne yaptığı, kendi hayatını ne şekilde değerlendirdiği ilgim dışında, birilerinin *bol aşklı*, birilerinin *hiç aşklı* olmasına, saygıdan başka şekilde yaklaşmam. İnsanın hayatta yaşadığı durumların da böyle *ideal* ilkelerle sınırlanmayacağını düşünürüm.

Evet, *bilimsel*, *rasyonel* ahlak olmaz, dışardan bakınca modernizmin ahlakı da, dinlerin ahlakı kadar keyfi gelir, o sebeple modern ahlakın *evlilikte sadakat* gibi tuhaf kutsallıklarını pek de ciddiye almam, *Tanrı yoksa her şey mübah* dostlarım, lehinize işlediğinde hoşunuza gidiyordu da, aleyhinize işleyince neden zırlıyorsunuz?

Eski toplumlar kendi usullerince toplumsal bir denge noktası bulmuşlardı, değişmemiş, gelişmemiş olmalarının sebebi de buydu; bu dengelerin yıkılması, her ne kadar yeni dengeler ortaya çıkarmış gibi dursa da, hayır, henüz modern toplum ahlaki denge noktasına erişmiş değil, biz sadece arada bir yerlerde, kendi hayatımızın kısalığı içinde belli kurallarla tanışıyoruz, ancak toplum devamlı surette –ve giderek hızlanarak– değişiyor. Yeni yetmeler eski kurallara gülüyor, eski hassasiyetlerle alay ediyor; ancak o yeni yetmeler de belli kurallara tutunuyor, evlilikle dalga geçen insan da, sevgilisinden sadakat bekliyor mesela... Ancak bugünkü yeni yetmelerle de alay edecek bir nesil gelecek, sonra başka bir nesil, sonra başka bir nesil...

Ahlaki denge yaşlıların kurallarıyla alay etmeyen nesillerin varlığıyla mümkün. Modern hayatın böyle bir denge noktasına *asla* ulaşamayacağını düşünüyorum. Her kuşak, kendinden öncekinin getirdiği sınırlamaları kaldırmaya çalışacak, sonunda sınırlama kalmadığında, göreceğiz, *vaadedilmiş cennet* nasıl bir şey.